

МАКЕДОНИЈА не излиза два пати во седмицата, во Среда и во Суббота. — Цена предплатена за годишник двама листа седми били меджидиета, за един-пат само, кой да е, четири били меджиди. А за шест месеца, два-та листа 4 били меджиди, а един-пат 2 1/2. както во Парижа тук тук и на всяко посто. — Един лист има 60 кары.

Писма не освободени от пощенски плат и нържавия за вестник не сдружени с предплатата не се приемат.

МАКЕДОНИЈА

Листъ за Политикъ и Книжевноста.

Подписката на спомоществанията става во Парижа при Редактора и издателя на МАКЕДОНИЈА Н. Р. Славейкова, при Одува-Канѣ № 68. А по въз при отредените настоятели, които и отговарят за вестникът. — Статии и писма за обществени работи влизат в ся без плат, а за частни известия плаща се по един гр за редат.

На настоятелите се устъпва по пет на сто от цената на спомоществанията като събират от три спомоществания нагор.

Застъпване на политиката.

“Следъ четиридесет години — казалъ Наполеонъ I-й — който би се турнал на чело на свободолюбивите да сподели политическите и желанията на народа, той ще да види под неговите пръсти на радо сърце да се подреждатъ Европейските народи и възимаха право да си присвои мировладството.” Това мислене или не оценявано както тръба или занемарявано до сега, а отъ скоро насам прѣпоръчвано все повече отъ обстоятелствата, вижда се да се зема въ сериозно внимание, ако и не още до колкото трѣба отъ сродничеството и наследничеството на този великъ мъжъ на Францъ, а то отъ неговите землаци. Днесъ вече много отъ обществените дѣатели и явни мислители въ тази земь начеватъ да искаватъ явно и съ присъствие, че най безопасниятъ пътъ чрезъ който би могла Франца да замрачи блясъкътъ на Прусиѣ отъ побѣдѣта на Садовъ е, истинно и доблестно напредване въ свободолюбивостъ и парламентарна политика, която е напоследъкъ посвояна и освятена. Чрезъ този пътъ само, казватъ, Франца ще може пакъ да си възвеличи чрезъ древното си обаяние при всички европейски народи; и около великоименниятъ неин възстѣпъ ще да се оградятъ и ще тупатъ тупения на свобода и на прѣднно и благосклонно измолуване сърцата на всички Европа.

И наистина ако Наполеонъ III-й е рѣшилъ искрено да слѣдува пъктъ въ който е изпослѣдъкъ възлѣзъ, тържествованията на Бисмарка скоро ще си забравятъ, замрачавани отъ свѣтлостъта на тържествата както Наполеонъ ще спечели въ това поприще.

Утѣнително е да се мисли и желателно да се послѣдува това направление и да си оздравятъ свободолюбивите тежени на французскій народъ, къмъ което посочили днесъ отъ единъ страна славянолюбие на Наполеона III-го, а отъ друга, обмислената и разумна оппозиция на републиканската партиѣ.

Отъ това заявление като зема поводъ Шербетъ, единъ отъ умѣрените свободолюбиви вѣстници, ето съ какви наставления се обрача изобщо къмъ управляващите и управляемите.

“Не принесихте плодъ проповѣди на Густава Флоранса, новиятъ тозѣ Ародий, който съ вътрѣшно убѣждение про-

повѣдува възбунтуване, както би проповѣдувалъ Евангелието нѣкой свещенно-проповѣдникъ, вижда ли се обстоятелство твърдѣ сгодно за да докара въ съзнание и управляващите и управляемите. Това обстоятелство доказа, че Парижкото людство не е вече прѣвзетото онова, неомысленното и твърдѣ лесно раздражаемо, както бѣше на 1848 и на 1830. Парижкото людство показа достойнъ за очуване умѣреностъ, като съзнава че оръжията на логиката и на безтежко разискване сж по-страшни и по-сигнителни за мѣстителството отъ колкото барутътъ и тряскацията на крошумитъ. Парижкото людство знае добръ, че въ случай когато тѣзи които сж около Густава Флоранса би извършили да изтѣзатъ побѣдител отъ борбата, ще да изстанатъ едно привременно републиканско Правителство и ще наводнятъ Францъ съ възвирените си властници и дѣйци, но че областитъ не щѣхъ тъй усердно да се покоряватъ на едно привременно правителство, и отечеството би плувало въ братска кръвъ. И тъй защо да правятъ да говори барутътъ, когато можахъ да оставятъ да говори логиката? Защо да се събиратъ на тайно съзаклатіе, когато е възможно това да го правятъ по-срѣдъ пладне въ стѣповетъ на вѣстничеството?

Но за зѣкъ честъ тѣзи истинни още не сж до колкото трѣба налѣзли и напредвали въ круговетъ на управляващите. Но е вече послѣдниятъ часъ за тѣзи които управляватъ да разбератъ, че когато възвизаніето за възбунтуване и крамоличество не докарва вече народътъ до въстание, отъ това необходимо слѣдува, че и за поддръжаніе на Правителството не се изискватъ вече угнетение и потискание, които надминува прѣдѣлитъ на кротостъта и на дѣлнѣто.

Свободата на печатъ прави безпозлежно всяко съзаклатіе, тъй също и Правото да се събиратъ ще може да направя излизно всяко крамоличество и бунтуване.

Такъвъ обмисленъ идеѣ и смисленъ и разумъ размыслиенъ като се вкоренятъ и разпространятъ доволно между единъ народъ, той народъ постѣпва наистина много по-безопасно и по-сполучливо къмъ постиганіе и прѣдобываніе на чистъ и трайни Свободѣ, а не когато всякой денъ като тура насилие срѣщу насилието противнава гражданското си управ-

ление, бѣтъ да се образуватъ свѣрменни правни му. Въз изискваните граждански абсурди, между които най-първото мѣсто дѣеки гнусеніето отъ всяко своеволие и насилие.

Положеніето на Австриѣ.

“Австрийското министерство срѣща сериозни затруднения въ управленіето на обществените работи въ Австро-маджарската имперіѣ, и то поради прѣдложеніето за народносамоуправление което прѣдставихъ Полицѣтъ прѣдставители. Прѣд това затруднително положеніе Австрийското министерство незнае що да прави. Ако припознае правдѣта на това що изискува Галиція и пристѣпи за да ѣхъ удовлетвори, съ това то ще припознае мѣлкомъ правото на това що изискватъ и вѣничкѣ други народности, които даватъ образъ на подобни изисквания. Въ Австрийскитъ парламентъ вече се прѣдстави отъ единъ прѣдставителъ Славянскитъ прѣдложеніе въ което се изразява желаніе щото вѣничкѣтъ подъ Австрийскитъ скиптъ народности да получатъ сѣщитъ правдини които прѣдска Галиція; това което е, за сега поне, неприкосово и опасно за единството на австро-маджарската имперіѣ. Разумства се министерството е прѣдвидѣло подпалѣніето на народнитъ изисквания, които би произвело това рѣшеніе на Галиційскитъ прѣдставители, и вѣроятно е че ще да употреби това като силно оръжје за да обори изключителнитъ тежени на Полицѣтъ. Изискванията на които е далъ образъ Галиційскитъ Сеймъ състоятъ въ това дѣто да се образува една особена Полицка държава, която да има свое си самозаконно управление, свое си отговорно министерство, прѣдставлявано въ Австрийското министерство чрезъ особенъ министъръ, а въ австрийскитъ парламентъ чрезъ прѣдставители избирани по избирателнитъ законъ който той ще си одобри. Въ комисіѣтъ въ който се пропрати това прѣдложеніе и който се на себе си мѣчатъ работѣ да примири не примиримъ интереси, прѣдседателъ на министерството г. Хаснеръ попита: кои ще бѣждатъ поручителствата за единството на имперіѣтъ, които би могли Полицѣтъ да дадатъ въ разгѣтъ за независимостъта си. Галиція нѣма както Унгаріѣ особенъ политическо сѣществование, което да се потвърждава отъ договори и да се о-

свидѣтелствува отъ исторіѣтъ. А като се отдели отъ другитъ области, вѣроятно е че ще да потърси срѣдоточіето на своѣтъ тежестъ въ Полицѣ, сирѣчь вѣтъ отъ имперіѣтъ, като ѣхъ излага на вѣщни и мѣчно расправяны заплѣтания. Г. Хаснеръ прогласи чисто че нѣма да приеме рѣшеніето на галичанитъ въ цѣлокупностъта му, но че е расположенъ да направи устъпки нѣкои, които да не сж въ разногласіе съ общитъ интереси, а тѣзи интереси може да ги оздрави единъ новъ избирателенъ законъ, който да опрѣдѣля щото избиранията на прѣдставителитъ за парламентътъ, да се не вършатъ отъ областнитъ Сейми, но да прѣдизтичатъ отъ непосредственото всеобщо гласоподаване. Върху важнитъ тойзи подъ политическитъ изгледъ въпросъ разисканіето се върти между министерството и Галичанскитъ прѣдставители, разисканіе което не ще никакво сумѣние че ще свърши на нѣкое сѣществено слѣдствие.

Вѣстаніето въ Далмаціѣ даде поводъ на жарки разисканія въ Австрийскитъ кабинетъ, въ засѣданията въ които се разисквало отговорѣтъ къмъ императорското слово. Обществено мѣніе въ Австриѣ много възнегодува за начинѣтъ съ който това движеніе, слѣдъ толкозъ жертви, се потѣпка чрезъ договараніе, на което вѣничката почестъ и ползи сж за единъ шепъ планицы, които токо кажи че диктувахъ (иоржвахъ) на императорската войска условията на подчиненіето си. Вѣсникѣтъ печатъ корпъ за това министритъ Г. Г. Таафе и Хыскра, както и главнитъ управителъ Вагнера, ако и да е отдѣленъ откъмъ отговорностъта, който всякой има върху станѣлитъ работи. Званичнитъ изложения изнай-напрѣдъ бѣхъ отдали това движеніе на вѣщни вѣншения и вѣншія, които божѣтъ подбутали Славонитъ отъ Австрийскитъ крайморіѣ противу Австрийското правителство, по правителственитъ листове си казватъ днесъ че това що се каза за тѣзи вѣншія вѣншія и вѣншія е било твърдѣ прѣкалено. Истинната причина на вѣстаніето въ което единъ миролюбивъ народъ и до сега даже твърдѣ прѣданъ дигѣ оръжје противу правителството си, исповѣдува се сега че имало причинѣтъ си въ системѣтъ на австр. бюрократиѣ, която поиска да приспособи новы узаконения върху единъ областъ, която се домогва на равни правдини колкото за спазване на особенитъ си

АЛЕКСАНДРЪ ВЕЛИКИЙ

(Продълженіе отъ брой 23-ий)

Посланицитъ си удивляваха на тѣзи очевидѣлостъ на Александрѣтъ умъ, и за тѣтъ на неговитъ далновидностъ. Тѣ не можаха да си стѣпятъ да го не сравнятъ съ Армира; “Александръ” казваха тѣ “е великъ, но напѣйтъ царъ е само богаты.” Истинната величностъта която тѣзи посланици направили качества на този младъ Македонецъ, сража съ тѣзи които си държахъ на голѣмъ почетъ въ азиатскитъ страна, бѣше напълно подтвърдено въ послѣднитъ степени на Александрѣтъ поприще.

И наистина това съединеніе на единъ тихъ и разсѣлителностъ, съ распаденостъта на имперіѣтъ, които съставяхъ основата на Александрѣтъ характеръ, бѣше една голѣма тайна за неговитъ сполуча. Исторіѣта на Бискоглава (Александра), чутошнитъ неговъ конъ показа това прѣдъ добръ. Това животно бѣше твърдѣ бодро и срачено и него бѣхъ го пратили на Филипа Александръ бѣше още момче. Единъ денъ дохоха коня вѣтъ въ единъ отъ двороветъ на тѣтъ, и царѣтъ наедно съ много отъ дворянитъ си излѣзе да го види. Конѣтъ скачаше и бѣше твърдѣ люто, и издѣше сѣ съвѣтъ неистинно. Никой на сѣмѣше да му си качи. Александръ на място да си благодарни за този даръ, си, защо да му прѣватъ единъ животно

толкозъ свирѣно и неукротимо щото никой не сѣмѣше да го възсѣдне.

Въ това врѣме, когато всички осѣждаха изобщо кони, Александръ стоеше мирно та разгледаше неговитъ движенія и лѣпнѣта характеръ му. Той позна че една частъ отъ мѣлнотѣтъта за възсѣданіето му произхождаше отъ вѣншенията и движеніята които конѣтъ издѣше около си, и че, както си вижда, той си плаши нѣкакъ си отъ свѣтътъ си, който по него врѣме спроти слѣщето и както го държахъ си падаше отъ прѣдъ му. Той видѣ още че извѣрденото раздраженіе, което конѣтъ осѣщаше, не бѣше отъ това че той бѣ неистовъ, но отъ много благородни и доблестни чувства. То бѣше смѣлостъ и осѣщаніе на една голѣма първава сила и бодростъ.

Филипъ бѣше вече рѣшилъ че този конъ не може да си тури никакъ въ употребеніе, и заповѣдалъ бѣ да си прати назадъ въ Тесалиѣ, отъ гдѣто бѣше дошелъ. Александръ много си насѣрби че ще изгуби такъвъ едно хубаво животно. Той си помисли на баща си да му дозволи да си опита ако може да го възсѣдне. Филипъ испрѣво отрече, като примисли че ще бѣде твърдѣ мечтателно за такъвъ едно младо момче, да се опита да покори такъвъ едно свирѣно животно, което вѣсичкѣтъ неговѣ покусени коняри и слуги осѣждаха; но най-сетѣтъ склопи. Александръ приближи при коня та го улови за юзлѣтъ. Той го потупа по шийтъ, и го на-

сърчаше съ гласътъ си, а въ сѣщото врѣме съ хладнокрѣвнѣто си показваше че не бѣше гоникакъ страхъ отъ него. Духовнитъ конъ познава тутакъ си когато прѣстѣпнѣтъ къмъ него съ страхъ и се припазване, той си вижда да гледа на такъвъ господаръ съ прѣзрѣніе, и е рѣшенъ да му си не покорява. Напротивъ конѣтъ видѣ си да обичатъ да си покоряватъ на человетъ който има хладнокрѣвнѣтъ и сѣмѣтъ качества, които истиннитъ на тѣзи животни ги прави да одѣлватъ.

Какъ и да е, Бискоглавъ си укроти и обрѣгна на Александрѣтъ присѣствие. Той си остави да го мѣла. Александръ го обѣрнѣ на другъ страна и го докара тъй що да не може да вижда свѣтътъ си. Тогазъ излеза — той сѣбѣче горѣлитъ си дрѣхъ и си мѣтътъ на гърбѣтъ му. Но вмѣсто да го дѣри и върти за да го спира, той пука свободно юзлѣтъ му и го насѣрчи съ гласътъ си, а конѣтъ си впусна прѣзъ полето съ вѣсичкѣтъ си силѣ: парѣтъ и дворицѣтъ които гледахъ изнай-напрѣдъ съ съ страхъ и трепераніе, скоро захванаха да си раздѣватъ и да се чудятъ. Конѣтъ слѣдъ като си се жмѣзѣ въ волно и свободно прѣпусканіе тогазъ вече бѣше лесно да се управлява, и тъй Александръ си завърши безопасно при царѣ. Дворянитъ го обсѣнаха съ хвалби и честитенія. Филипъ такоже го похвали много, като му каза че той е достоинъ да управлява едно царство по-големо отъ Македоніѣ.

Александрѣтъ осѣщаніе за истиннитъ характеръ на коня излѣзе право. Конѣтъ станѣ послѣ кротѣтъ и покоренъ, като си подчиняване тутакъ си на господарѣ си за всяко нѣщо. Той колѣничеше на прѣдѣтъ си крака когато му заповѣдаше Александръ, за да му си качи по-лесно. Александръ го задѣржъ за много врѣме, и той бѣше най-любознѣтъ му поенѣтъ конѣ. Много и разни исторіѣ разказватъ тогашнитъ исторіѣ за остроуміето на този конъ и за военнитъ неговѣ подвизи. Когато го осѣждаха съ военнитъ му досѣхы (такѣмъ), той си издѣше плѣзъ съ гордостъ и удоволствіе, и тогазъ той не пушаше никого да го възсѣдне осѣтъ Александрѣ.

Не се знае на вѣрно какво станѣ най-послѣ този конъ. Има двѣ приказки за умираніето му. Едната е че въ единъ случай, когато Александръ си унѣлъ та отишелъ много напредъ въ срѣдѣтъ на неприѣлитѣ, въ една битѣ, то подиръ една отчаяна борба, Бискоглавъ направѣлъ всичко що било въ силѣтъ му за да изнесе господарѣ си вѣтъ отъ сраженіето. Той си ранилъ вѣдѣтъ и дваждѣ. Но ако и да бѣхъ вече исчерпани почти вѣсичкѣтъ му сили, той си не спрѣлъ, а припѣлъ додѣто изнесѣлъ господарѣ си вѣтъ отъ всяка опасностъ, и че тогазъ падналъ на земѣтъ и издѣхналъ. Но може да бѣде че той не е умрѣлъ тогазъ а е оздравѣлъ полѣка-зсѣ; защото нѣкои исторіѣ казватъ, че той живѣлъ до 30 години — което е една голѣма

народни обычаи и прѣдѣнія, а пакъ безразсудный способъ чрезъ който военныя начальства прѣдпріежъ да извършатъ постановленія на политическата власть, искра на върхътъ негодования на селенитѣ. Това приновтарятъ да си изказуватъ днесъ много отъ австрійскитѣ вѣстници, като оправдаватъ примѣрното снисхождение което австрійското правителство показа въ договарянето си съ бунтовниците.

Споредъ нашето мнѣніе, тая политика на правителството на Имп. Францъ Иосифа бѣше внушеніе на разумность и пово доказателство на свободолюбивитѣ и доблестенныя начала отъ които се въздушеява то отъ нѣколко години насамъ въ вѣтрѣното прѣустройство на работитѣ си. Като видѣ сирѣчь, Австрійското Правителство че, поради природното мѣстоположеніе на възбунтуванитѣ странѣ и планинскитѣ характеръ на жителитѣ, потѣпкването на вѣтаніето съ оружіе, щѣше да бѣде работа, ако не свѣршено невъзможна, а то пакъ твърдѣ мѣчна, и борбата щѣше да си продължава доволно врѣме още, и напразно крѣвта щѣше да обогрѣи нѣзны крѣпости стрѣлници, като имаше прѣдъ очі само пуждѣтъ за прѣкрѣвяването на единъ суетнѣ борбѣ, рѣши, да пристѣпнѣ къмъ това прѣзъ другъ единъ пътъ, на примирѣването и опрощаваніето, пътъ който обикновено се показва по-практически и по-сполучливъ.

Прѣзъ тѣзи дни сѣ пораздрѣка единъ слухъ за нѣкакъ сѣ тайнѣ постижѣ на нѣкои отъ туркитѣ по-първо гърци които сѣ помѣстили да поддѣлватъ ковенно да не бѣ да повѣрѣтъ нѣкакъ прѣдѣтѣщаваніето скоро рѣшеніе на Балканскитѣ вѣпросъ. Този слухъ намъ сѣ не искаше да го вѣрѣмъ, но сто че посестрима Омонія дойде да въ увери за тѣзи тайнѣ гърцѣ мисли сѣ едно ясно проглашеніе на нѣинитѣ вѣдѣновеніе.

Работата е, както се видѣтъ читателитѣ въ долуприводимитѣ статіи, че гърцитѣ, наши единоверци брѣта, отъ какъ сѣ дозѣли за нѣмилуемото рѣшеніе на вѣпросѣтъ, рѣшитѣ сѣ сѣ раздрѣли какъ да направѣтъ да разбѣрѣтъ нѣкакъ и да отворѣтъ това рѣшеніе; а като друго вече имѣ неостѣлѣ, тѣ сѣ ескажѣ мѣчатъ да спѣшатъ Имп. Правителство сѣ плашмѣто на Панаславизмѣ. Окалѣнитѣ като че Правителството носи тѣхнитѣ мѣрѣжѣ политическитѣ умѣ или неже мѣжнитѣ изворѣ на тѣхнитѣ прѣказѣ рѣшѣностъ за работѣ на Истокѣ! Но да послушамъ що бѣбратѣ тѣ пакъ.

Развѣрзване или свѣрзване.

„На послѣди, врѣме много сѣ говори за развѣрзването на Балканскитѣ вѣпросъ. Подробнитѣ на развѣрзването обнародвахмъ нѣй и всичкитѣ мѣстни печѣтъ. Говори сяче скоро че сѣ потвѣрди на В. Портѣ проектъ за развѣрзването, и тѣй привидно данѣ ся край на многотрунитѣ българскитѣ вѣпросъ. Домоганіята на Балгаритѣ сѣ удовлетворѣватъ, установѣва сѣ единъ видъ Българскитѣ черковенъ Екзархатъ, въ смѣсенитѣ епархіи имѣ българскѣ и гърцѣ черквѣ, и така сирѣмъ многото други и този вѣпросъ, който разбѣрка Черквѣтъ, В. Портѣ, и самѣ Европѣ, вѣзѣва въ пѣтътъ на изравненіето и прѣстава онази распри между черквѣтъ и българскѣтъ народностѣ.

Но този вѣпросъ сѣ очерта изначало още отъ тѣзи които добрѣ мислитѣ като политичес-

скитѣ, и такъвъ що носи наличіето на черковенъ вѣпросъ, който имѣ основаніята сѣ адскѣ и извиненіята сѣ повѣрхностѣ; вѣпросъ който имѣ влущеніята сѣ чужды и началото сѣ Сѣкѣско (!); вѣпросъ който имѣ слѣдствіята сѣ ужасителни и напѣрѣна сѣ цѣлы верстѣ далѣче отъ личнѣтъ (маска) сѣ.

И този вѣпросъ, който имѣ единъ такъвъ своярасленіе развѣрза ли сѣ или сѣ завѣрза, или сѣ останѣ пакъ той истинѣтъ, вѣченъ и гърмѣтъ, неизмѣнѣтъ, и непомѣствѣтъ? Кой бѣ казалъ че онаѣ пропаганда, кола е толкозп камѣне и поклатила за съспиваніе на грѣхитѣтъ ще положи днесъ оружіе и, като сѣ задоволи съ славенскитѣ народности, не ще отвори никакъ работѣ на грѣхитѣтъ? Кой може да каже че отворѣтъ на дѣлъ и на ширѣ напѣрѣна на панславизмѣтъ ще сѣ погребѣтъ сега като сѣ рѣши Българскитѣ черковенъ вѣпросъ, но като сѣ спѣзѣтъ, или по-опрѣдѣлѣтелно да кажемъ, като стави още повече дошъ политическитѣ вѣпросъ? Кой бѣ казалъ че домоганіята на панславизмѣтъ въ Тракіѣ и Македоніѣ ще мѣжѣтъ отъ сега и това ще е Славянско ще сѣ даде на Славянитѣ а това ще е Гръцко на Гръцитѣ? Кой бѣ казалъ че вѣтъ епохѣ въ който на Истокѣ трѣба ученіе, образование и просвѣщеніе, въ който на класическѣтъ тѣмъ земѣ трѣбѣтъ сѣрѣдства за възсѣзѣніе, пакѣтъ за възвѣрѣніе, славенизмѣтъ се сведе ли и той вѣтъ подъ всесилното влѣніе на ученіето и като забравѣ дѣтнитѣ спѣрѣнчѣства ще сѣ придружи ли наедно съ братиѣ сѣ за да трѣгнатѣ всичкитѣ въ единъ общъ пътъ къмъ напѣрѣтъ?

Не; повтарѣмъ да кажемъ че една частъ отъ Българскитѣ вѣпросъ сѣ рѣши; втората остава и се остава не рѣшена. Този вѣпросъ бѣше двострунѣ; и казанѣ го това, за хѣтърѣтъ на Българитѣ и на Славянофилитѣ, понеже подъ най-чистѣтъ сѣ изгледъ той е простъ, твърдъ простъ, политическитѣ вѣпросъ, развѣрза сѣ единѣтъ неговъ вѣзѣлъ, който е по-простѣтъ и останѣ другитѣ, който е много по-важѣтъ отъ първитѣ. Българитѣ не искажѣ народнѣ Черквѣ, понеже самата тѣя дума народна, е неубонопонѣтна: Ирландскитѣ искажѣ народнѣ черквѣ, защото тѣло първенствувѣше и владѣше Англичанската черквѣ която бѣше не само различна отъ народнитѣ надеждѣ, но и отъ различнѣ религиѣ; Българитѣ не сѣ повишѣвахъ черковно на Латинѣ или Протестантѣ, но на едноврѣно духовенство. Отъ владѣнитѣ имѣ единъ бѣхъ гърци а други Българѣ. Отъ свѣщенитѣтъ, щѣто; щѣто имѣваше нищо нѣродно и нищо противународно. Всичкото общо, (?) обща черквата. Нито щѣхъ да дигнатъ толкозъ горючѣтъ, ако да бѣше работата за единъ своенравнѣ слабѣтъ, да искажѣ единѣтъ Арменскитѣ за Българитѣ, които да е подпѣнитѣ на Великѣтъ Черквѣ. ако тѣзи тѣхна слабѣтъ не имѣ движѣше подзѣмѣностъ и не имѣ подкѣдаше чужда сила.

Налѣгамъ да очертаемъ този вѣпросъ като такъвъ който е вѣзѣлъ въ по-важѣтъ сѣ фазѣ, който трѣба да земѣтъ прѣдъ очі и В. Портѣ и всичкѣ които сѣ интересувѣтъ за бѣдѣщето на Истокѣ. Българитѣ, като станѣтъ по силни, даватъ по-големѣ силѣ на пропагандѣтъ който ги подбѣтъ, а нѣинѣтъ подвигъ вѣзѣва въ управѣно поприще, ускоряватъ сѣ нѣинѣтъ съспѣнителнѣ дѣйствіѣ и сѣ раздражѣтъ отъ спѣрѣнчѣства кола сѣ вживѣнитѣтъ, чрезъ които Сѣверъ иска да завзѣме пакъ златовласѣто руно на Истокѣ.

Кой е този подвигъ? Той е подвигѣтъ на панславизма, който заплашѣва османскѣтъ господѣство на Истокѣ, който имѣ око сѣ врѣзъ (Платоновѣтъ и Аристотелѣвътъ еллинизмѣтъ, еллинизмѣтъ отъ кола Истокѣ очакѣ образованіето сѣ и народитѣ възвѣрѣніето сѣ. (!) Той е подвигѣтъ на раздѣленіето на племенѣта, подвигѣтъ на спѣрѣнчѣствѣта, подвигѣтъ, на феодализма, подвигѣтъ на Divide et Imperaе, на правѣто на по-силнитѣ, подвигѣтъ на Русіѣтъ, която все сѣ напѣрѣва колѣничѣла прѣдъ сѣнѣтъ на Петра Великаго и зема отъ него многословѣното онова завѣща-

даде командѣтъ на едното крило на войскѣтъ на сына сѣ Александра, а пакъ другѣто оставѣ на себе сѣ. Искрѣво той оспѣивѣтъ нѣкакъ грѣхъ за това дѣто даде на младѣтъ сѣ сѣмѣ толкозъ единѣтъ вѣсенѣ чинѣ, за това сѣ и по-става да го прѣдѣпази отъ опасѣностъ-тъ на нѣкоѣ неблагоприятнѣ случѣжѣ, като турѣ отъ къмъ Александрѣвътъ странѣ най-опытнитѣ воеводѣ, а за себе сѣ задрѣжъ тѣзи на кола имѣне по-малко увѣреніе. Войската устроѣна така, вѣзѣ въ битѣжѣ.

Филипъ скоро сѣ отволи колѣто за Александрѣвътъ дѣлѣностъ. Ако и да бѣше можѣ, младѣтъ царскитѣ сѣмѣ дѣйствуѣтъ сѣ най-големѣ храбрѣстъ, хладнокрѣвѣ и благоразуміе. Крѣлото кола той командѣваше нѣзѣе побѣдѣтъ, и Филипъ бѣше припѣденъ да подкѣлѣ свѣнтѣ военни дружина да сѣ бѣлѣтъ по-сѣ присѣрѣше, да не бѣ да го засрамѣ сынѣ му. Най-сетѣ Филипъ свѣрѣшено вѣтрѣжѣствуѣ, и сѣдѣстіето на тѣзи побѣдѣ бѣше да направѣ силѣтъ му по-големѣ и врѣховнѣ надъ всичкитѣ тогашнѣ грѣцкѣ дѣржавѣ.

Но пакъ при всичкѣ това извѣрѣдно благоразуміе и мѣдрѣстъ кола отличѣвахъ Александрѣвътъ умъ въ младѣтъ му години, той често ставѣше горѣтъ и яколавѣ, и въ нѣкоѣ случѣжѣ, кола сѣ възбѣдѣше горѣдѣстѣ-тъ или негодѣваніето му, той ставѣше стремѣтелѣтъ и непокорѣнѣ. Мѣйка му Олимпѣда имѣше единѣтъ горѣтъ характеръ, и тѣ често сѣ карашѣ съ мѣйка сѣ

нѣе, кола като испѣлѣ по буквѣ и по разумѣ радѣстѣ сѣ прозѣкнуѣ: побѣдѣтъ тѣ Европѣ! Той е подвигѣтъ на бѣчното напѣрѣваніе на образованіето въ Истокѣ, на разбѣрѣваніето на всичкѣ Европѣ, на прѣварѣтъ не вече на догмѣтъ на равновѣсіето, но на самѣтъ тѣзи правдинѣ на всѣкой народѣ, на прѣданіята, нравѣтъ и обычаитѣ му.

Ето подвигѣтъ на панслависткѣтъ пропагандѣ който вѣзѣва на равно мѣсто, подѣрѣ развѣрѣваніето на Българскитѣ мѣрѣстъ за кола сѣ гооори днесъ.

Русіѣ иска раздѣленіето, за да приготѣви за напѣрѣтъ сѣгашѣното онова сѣдинѣніе на Славенскитѣ свѣтъ, който, като сѣ напѣрѣва въ волскитѣ глѣдѣ отъ цивилизаціѣ и просвѣщеніе и гърѣи страшно зашѣрѣне на крѣвѣтъ, ще испѣлни съзѣваніята на русскитѣ царѣ на кола силѣтъ и скѣтскѣ сѣдинѣніе, сѣдинѣніе въ кола всичкѣ сѣ разбѣрѣватъ, безъ да сѣ разнѣва нѣкоѣ, безъ да издаѣва гласѣ нѣкоѣ за освѣбожденіе. Колѣ народѣ сѣ подѣнѣни на Русскитѣ царѣ? И кой може да ги избѣрѣ?

Русіѣ е сѣдинѣніето въ скѣтѣството, стопѣваніето въ варварѣнитѣ. Падѣжъ въ рѣцѣтъ ѣ Варѣва, падѣжъ Пѣла и образованіето горѣ сѣ просѣзѣ, понеже цѣлы народѣ сѣ сѣлѣхъ въ нѣмѣ. за да сѣ лишѣтъ отъ свѣтанѣтъ на образованіето. Русіѣ е порой, казѣвашѣ нѣкоѣ Европѣецѣ, който иска да погѣни булѣвѣтъ на образованіето кола сѣ въздѣгнѣтъ въ Европѣ. Русіѣ имѣ око на Германіѣтъ, изгледѣва Австріѣ, вѣрѣла любовѣнитѣ погледѣ на Галиціѣ, Угаріѣ, Трансѣлѣніѣ, за да приѣлѣжи така на Истокѣ и да постигнѣ прѣдѣвѣнитѣ сѣ напѣрѣніѣ.

Истокѣ желѣе миръ и образование. Ето два трактѣта, кола испѣлѣни, завѣрѣватъ му ширѣко бѣдѣще. Дѣлѣностъ на правѣтелѣството, дѣлѣностъ на всѣкой житѣлъ въ Истокѣ е да приѣдѣва движѣніята на Панаслависткѣтъ пропагандѣ, понеже тѣ на Мѣмона работѣ и на Русіѣтъ слугѣва. Истокѣ желѣе образование и прѣтѣстиѣра прѣтивъ всичкитѣ отъзѣи кола иска да прѣсѣушатъ за нѣжъ сладѣстіето ѣ на сѣдѣженіе.

Българитѣ искажѣ черковнѣ независѣмѣстъ; но нека вѣнимѣватъ да не станѣтъ подвигѣтъ куклѣ на Русіѣтъ; въ такѣвъ случѣй владѣщѣето правѣтелѣство ще земе всичкѣ стѣлни мѣрѣжѣ, понеже то не мисѣли наедно съ Българитѣ, да изравнѣ пѣтътъ на Русіѣтъ.

На такѣвъ цапѣла сѣ нестоѣ ни да отговѣрѣ нѣкоѣ оспѣнѣ сѣ едно далѣко прѣзрѣніе; и наистѣнѣжъ за какѣво друго е достѣинѣ Лукашѣитѣ този народѣцѣ който сѣ домогѣе сѣ такѣвъ клеветѣчески мѣстоѣ да вѣзлѣзе на вѣрѣтъ на величѣіето и на славѣтъжъ.

Първо обѣдѣніе на Албанитѣ.

Куріѣ д'Орѣлѣ обнародѣва слѣдѣущѣето отъ Шѣодрѣ (Албаніѣтъ) писѣмо сѣ датѣ 15 Фев.:

„Научѣнитѣ сѣ сѣ едно истѣнно зарадѣваніе че Отоманскѣтъ правѣтелѣство е съставѣло единѣ комисіѣ за да издѣрѣва сѣрѣдства за развѣтіето на Албанскитѣ языкѣ и книжѣностъ. Като направѣ единѣ новѣ азбѣжъ кола да може да служи на цѣлѣ Албаніѣтъ, безъ да сѣмѣ задѣлѣни да сѣ прѣтѣчѣмъ на чужѣтъ азбѣжѣ, на кола языкѣтъ нѣмѣтъ нѣкакѣво сѣношѣніе съ напѣитѣ.

Нѣй желѣмъ на тѣзи комисіѣ да може да вѣстерѣжѣствуѣ въ всичкитѣ мѣнѣотѣи кола чѣловѣчатѣ и обстоятелѣства бѣ могли да въздѣгнѣтъ, и нѣй ѣ прѣпорѣчѣвалѣ да по-стоѣнѣствуѣ въ важѣно дѣло кола е прѣдпріѣла. Нѣйнѣта дѣлѣностъ е една отъ най-мѣчѣнитѣ и въ сѣщѣото врѣме една отъ най-славѣнитѣ: то е едно дѣло за възрожденіето на единѣтъ тѣврѣ старѣ языкѣ който, както и народѣтъ който го говори сѣ сѣ забравѣли. Нѣка прочѣе Богъ да покѣрѣвѣтелѣствуѣ дѣлото на тѣзи комисіѣ! Чѣновѣтъ кола имѣ съставѣтъ ще имѣтъ завѣзнагражденіе признѣтелѣностѣтъ, не казѣмъ на свѣрѣшенитѣ, защото уѣ! по-големѣта частъ не познаѣватъ голѣнитѣ на за-

Филипѣ; или може да е по-добрѣ да кажемъ че той сѣ карашѣ съ нѣмѣ. Казѣватъ че и дѣната не бѣли вѣрни единѣ на другѣтъ: ведѣжѣ сѣдѣтъ едно горѣчно скѣрѣваніе, Филипъ оставѣ жѣнѣ сѣ и сѣ ожѣни за другѣтъ. На едно отъ парѣшѣствѣта и угощеніѣта, кола станѣхѣ въ чѣстѣ на тѣзи свѣтъжѣ, въ кола присѣтѣствуѣвалѣ и Александрѣ, случѣно сѣ едно такѣвъ произшѣстѣіе кола чудѣно прѣдѣставѣ неговѣтъ стремѣлѣнѣ характеръ. Единѣтъ отъ гостѣитѣ на това прѣшѣство, кола чѣститѣлѣ нѣщо на новѣтъ царѣцѣ, употребѣлъ такѣвъзъ единъ израженіѣ кола Александрѣ сѣчѣ за докѣнителѣны колѣто за характерѣтъ на мѣйка му и на неговѣто рожденіе. Тѣзъ частъ той пламѣжъ въ гнѣвѣтъ сѣ и уловѣ чашѣтъ отъ кола пѣше та запѣкѣли да хѣлѣса сѣ нѣмѣ виновѣнитѣ въ глѣвѣтъ. Аталѣ (тѣй бѣше имѣто на този ласкѣтелѣ) не останѣ назадъ, но завѣрѣлѣ и той чашѣтъ сѣ да удѣри Александрѣ; гостѣитѣ гѣто сѣдѣхѣ, станѣхѣ и голѣмѣ мѣлѣа и смущѣніе прѣнѣзлѣзе отъ това. Филипъ разѣрѣнѣ за такѣвъзъ едно прѣшѣстваніе на редѣтъ и тишинѣтъ на пируваніето по свѣтъжѣтъ му, нестерѣлѣ сѣбѣлѣтъ сѣ и сѣ спусѣмъ върѣхѣ Александрѣ, но спрѣмѣлѣ сѣ нѣкакъ и падѣлъ на подѣтъ. Александрѣ като видѣ бащѣ сѣ тѣй падѣлѣтъ обѣрѣжъ сѣ та сѣ прѣзрѣніе каза: „Какѣвъ добѣрѣ юнакѣ имѣтъ грѣцкитѣ дѣржавѣ за прѣдѣводитѣлѣ на войскѣтъ сѣ! чѣловѣжъ който не може да крѣстѣосѣ стѣйтѣлъ безъ да падѣтъ!“ По-слѣ сѣ изгѣзе нѣзъ пѣлатѣтъ и отѣде при мѣй-

слугѣтъжъ кола ще докарѣтъ на земѣтъ, но потомѣтъ на напѣитѣ вѣспѣтанѣ дѣла, ще сѣ напоѣнѣватъ сѣ радѣстѣ и сѣ единѣ почѣстѣ за тѣзи кола сѣ работѣли за възрожденіето на нашѣто мѣло отѣчѣство.

Не е нужно да казѣмъ че, како сѣ турѣ равно сѣ другѣтъ народѣности на отоманскѣтъ импѣріѣтъ, да имѣ единѣ книжѣностъ сѣ образѣжѣ съ природѣтъ на языкѣтъ сѣ, на дѣлата сѣ и на славѣнитѣ сѣ прѣданіѣтъ, обучѣнѣ на животѣтъ на образованѣтъ народѣ и кола може да спѣрѣнчѣствуѣ съ тѣхъ за всичѣто възможѣно развѣтіе на умѣстѣнитѣ дѣрѣжѣ на дѣлата сѣ, Албаніѣ може тогѣмъ ошѣ да прѣнѣзде сѣмѣитѣ герѣи и сѣмѣитѣ учѣнѣ кола тѣ е прѣнѣзѣла въ минѣлѣтъ столѣтіѣ.

И наистѣнѣжъ, Аристотѣлѣ, Александрѣ велѣкѣй, Пиррѣсъ, Зѣнитѣ (?) Каспріѣтъ, Махмѣдѣтъ, Мѣхмѣдѣтъ Алиѣвитѣ, Риѣ-Тѣпѣселѣнѣцѣтъ, Калѣдилѣцѣтъ, Богданѣцѣтъ, Сѣргѣзовѣцѣтъ, Хѣселѣнѣцѣтъ и толѣкозъ другѣ, не сѣ ли сѣновѣ на тѣзи класѣческѣ земѣжъ?

Истина е да кажемъ, че нѣй не можѣмъ да имѣмъ тѣзи добрѣчѣстѣнѣ кола кола не сѣ стараѣмъ да турѣмъ на здѣво основаніе гражѣданскитѣ напѣрѣжѣ на общѣството нѣ. Нѣй имѣмъ пужѣла да работѣмъ сѣ расѣпленіе за развѣтіето на напѣитѣ умѣстѣнитѣ дѣрѣжѣ; нѣй трѣбѣва да изгонѣмъ за всѣкога невѣжѣството кола нѣ удушѣваѣ и всѣкѣтъ.

Умѣстѣнитѣ напѣрѣжѣ кола сѣ изисѣкуѣ за напѣитѣ земѣжъ, нѣй сѣмъ го видѣлѣ да стаѣва, не прѣди дѣло врѣмѣ, въ сѣрдѣцѣто даже на отоманскѣтъ импѣріѣтъ, гѣто народѣ по-малѣо сѣмѣжѣ отъ напѣитѣ, потѣжѣлѣ въ новѣжѣството и унижѣніето, и кола бѣхѣ изгубѣли всичкѣто чѣствѣно за народѣностъ, зѣп сѣ сѣга да живѣжѣтъ единѣтъ новѣ животѣ, и тежѣнѣтъ днесъ да сѣдѣжѣтъ на прѣзѣлѣтъ на образованѣтъ хора. Това кола другѣтъ народѣности на Отоманскѣтъ импѣріѣтъ сѣ могли да добѣжѣтъ чрезъ трудѣтъ сѣ и чрезъ постоѣнѣството сѣ, заѣло Албанѣцѣ да не можѣтъ да добѣжѣтъ сѣщѣто?

То е едно безѣумѣно вѣрѣваніе това у напѣитѣ търговѣи и духовѣницѣ, дѣло мисѣлѣтъ че нѣй сѣмѣ оградѣнѣ задъ непѣдѣжитѣстѣтъ и неѣдѣлѣностѣтъ, спасѣніето и свѣтѣлѣната ще нѣ доѣдѣтъ отъ чужѣденѣца. Нѣй, истѣнитѣ Албанѣи, неможѣмъ да сѣ повѣрѣмъ на искрѣенѣстѣтъ и на бесѣрѣстѣіето на чужѣитѣ народѣ; нѣй невѣрѣваѣмъ че поне единѣтъ отъ тѣхъ е расѣположѣнъ да нѣ обѣсѣва съ благоѣдѣніѣта сѣ безъ да имѣ единѣ задѣжъ мисѣлъ. Нѣй неможѣмъ сѣдѣватѣлно, да одобримъ системѣжъ вѣведенѣ отъ нѣколко прѣмѣ въ горнѣжъ Албаніѣтъ, отъ Римскѣтъ мѣсіѣнерѣ, кола учѣтъ Албанскѣтъ мѣдежѣ по Италіѣнскѣтъ буквѣ.

Нѣй не одобряѣмъ тѣй сѣщѣо нѣ гѣрѣцѣкѣто вѣспѣнаніе, кола стаѣва нѣ дѣлѣжъ Албаніѣтъ на православѣнитѣ мѣдежѣ. Като дѣвѣствуѣтъ нѣ този напѣитѣ учѣтелѣитѣ, кола и да сѣмъ, не испѣлѣватъ тоѣно свѣтъжѣтъ сѣ мѣсіѣжъ, и дѣйствѣуѣтъ прѣтивъ духѣтъ на Албанскѣто населѣніе, духъ кола то трѣбѣше да възроѣдѣтъ въ чѣствѣта на напѣитѣ мѣдежѣ.

Като научѣватъ италіѣнскитѣ языкѣ или грѣцкитѣ прѣди матерѣитѣ сѣ языкѣ, младѣтъ Албанѣца ще да сѣ привѣлѣжѣтъ полѣка-лѣка къмъ народѣтъ на кола тѣ сѣ зѣлѣи языкѣтъ и литературѣжѣ, и Шѣкѣпитѣритѣ, на мѣсѣго да станѣжѣтъ какѣвто трѣбѣва да сѣмъ, ще свѣрѣшатъ сѣсѣ сѣмѣнтѣзѣраніето сѣ за Италіѣ или Грѣціѣ, и то пакъ безъ да е задѣлѣжена Италіѣ да жѣртѣвуѣ нѣщо за да ги подѣрѣжѣ и безъ да може Грѣціѣ нѣкога да оправѣдо политѣческитѣ сѣ домоганіѣ.

Вѣ видѣ на всичѣтъ тѣзи размышлѣніѣ е че дѣлото на комисіѣжѣ е повѣжѣно да направѣ единѣ голѣмѣ услугѣ на Албаніѣтъ. Каго одобѣрѣ едно ново писѣмо, тѣ же го турѣ въ такѣвъзъ сѣстоѣніе да сѣ съставѣи една особѣна книжѣвѣностъ, основѣна на законѣ и правѣла прѣспѣосѣбѣны сѣ характерѣтъ на народѣтъ и на неговѣтъ славѣны прѣданіѣ.

При другѣ нѣй не исѣмъ ошѣ да сѣ воѣдимъ отъ илѣзіѣ. Нѣй знаѣмъ, че да сѣ турѣтъ въ дѣйствіе новѣтъ прѣобразѣваніѣ да

ка сѣ. Малѣко по-сетѣтъ той сѣ сѣдѣружѣ свѣрѣшено сѣ мѣйка сѣ Олимпѣдѣтъ, и отѣде сѣ нѣмѣ въ отѣчѣството ѣ Ипрѣтъ, гѣто мѣйката и сѣлѣтъ останѣхѣ за нѣколко врѣме въ нѣжъ вражѣ сѣ Филиѣ.

Вѣ това врѣме, Филипъ бѣше намыслѣлъ прѣдпріѣме желѣимѣтъ отъ Грѣцитѣ военѣтъ по-ходъ въ Азіѣ. Той бѣше наредѣлъ дѣлата на царѣството сѣ, и направѣлъ бѣ силѣно сѣзѣнѣчѣствѣ сѣ другѣтъ Грѣцкѣ дѣржавѣ, отъ кола сѣ съставѣхѣ силѣны войскѣ и Филипъ бѣше наѣмѣнѣтъ да имѣ бѣде прѣдѣводитѣлѣ. Умѣтъ му бѣше тѣврѣтъ и вѣнимѣтелѣно занѣтъ сѣ това голѣмо прѣдпріѣтіе. Той бѣше въ дѣвѣтътъ на годѣнитѣ сѣ, и въ пѣрѣгѣтъ на силѣтъ сѣ. Царѣството му бѣше въ едно добѣро сѣстоѣніе, и вѣрѣховѣстѣта му надъ другѣтъ царѣства и дѣржавѣ отъ кѣмъ Европѣискѣтъ странѣ бѣше сѣ напѣлно утѣврѣла. Той бѣше възбѣдѣнъ отъ славѣлюбѣіе и плѣнѣтъ сѣ надеждѣ. Той сѣ горѣдѣше сѣ сѣ на сѣ Александрѣ, и сѣ надѣше на неговѣтъ дѣятѣлѣтъ пошѣжѣ въ планѣветѣ сѣ за завѣсѣваніе и възвѣшеніе. Той бѣше сѣ ожѣнитѣ за сѣмѣ младѣ и хубѣвѣнѣжъ жѣнѣ, и обѣколѣнѣтъ бѣ тозъ частъ сѣ угощеніѣ, пируваніѣ, чѣститѣніѣ и весѣлѣжѣ. Той сѣ надѣше за напѣрѣтъ на единѣ вѣтѣтуѣе поприще, кола сѣчитѣше всичѣко що сѣ извѣрѣшилѣ до сѣга и всичѣкѣтъ славѣжъ кола бѣше приѣдѣлѣтъ кола запѣчѣваніе и прѣдѣсѣваніе на ошѣжѣ много по-отличѣтелѣна частъ кола тоѣ имѣне напѣрѣніе да извѣрѣши.

ся распространи учението въ Албаниѣ, трѣба
тъзи които работятъ за това да иматъ една
жизнѣнъ воликъ; трѣба императорското пра-
вительство да имъ подаде съдѣйствието си, и
да подкрѣпи административно дѣлата на ко-
мисиѣта. Съ единъ думъ трѣба што за об-
щитѣ интересе, Императорското Правителство
да земе инициативата за възрожденіето на е-
динъ народъ който никога нему е сторилъ зло.

за пръв път става това? Не; обадн ся единъ отъ близоседшицѣтъ, туй ни е нашъ старъ
обычай, и каза че имали отредени граиски
представители на които безъ рѣшеніето, никой
нищо донесено отъ възъ не купува. Ето единъ
знакъ за съгласіето нѣкъ за общѣтъ ползѣ.

като усърдни да чуїтъ нїщо за благоправіе,
доста ся бѣхъ събрали; по горкана си! на-
мѣсто рыба подложихъ имъ змиї да ядять, ко-
ето тѣ ни дали могатъ сами да распознають.

гаристи, но азъ до колкото разбирамъ то ще
рече нашенскы *Българановци*, или хора които
се българятъ безъ да иматъ убѣжденіе и
основъ въ нѣщо, а нѣтърѣ гы носи. Но мно-
го ся лъжатъ въ туй. Поправте ако грѣшихъ.
По смѣный доводъ азъ щж нарѣжъ тукашнитѣ
гырци, *Перкомани*, а не гырин; защото тѣ не
сж друго, а заселяи Бѣлг. и да кажж фана-
тици, мыслиа, че не сберкуваме.

ГЛАВА II.

Въ това истото врѣме Александръ пѣргавъ и, стремителенъ, запаленъ като всякой младъ и пестръпливъ за слава, гледаше на повишеніето на баща си съ завистъ итъкакъ. Той неможаще да търпи за да стане по-скоро самъ той самодержецъ. Въ домашнитъ расправи между баща му и майка му той взе странъ на майка си, защото оцещаше че баща му бѣше една годѣма прѣчка за негово прозвѣненіе и възвеличеніе. Той оцѣнаше въ себе си сила и могущество които го правиха достойнъ да вземзе мѣстото на баща си, и да пожне той славытъ и силата която си вжиздаха да очакватъ грькиятъ войскарь идущійтъ походъ. Но додѣто бѣше баща му живъ, той не можеше да осѣвѣи единъ князь, царскій сынъ; напстинъ той бѣше единъ влѣстелъ, общенароденъ, и съвршенъ князь, но пакъ не бѣше независимъ. Той не можеше да търпи да мысли, че като баща му бѣше още въ силата на младостъ, трѣбваше още много години да ся минають прѣди да може той да излѣзе отъ това подчинено състояніе. Но неговата пестръпливость си прѣкъсна ненадѣлно чръзъ една твърдъ извъпретикъ случка, която непрѣдизвѣстенъ почти го повыка, да земе бащиното си мѣсто на прѣстолтъ.

